

HILVARENBEEK DOOR DE OGEN VAN EEN 'BOMBER'

door Kees van Kemenade

In de oorlog was Philip Williams bemanningslid van een Lancaster-bommenwerper. In oktober 1984 ontmoette ik hem toen hij op bezoek was in Hilvarenbeek. Aan dit Hilvarenbeek had hij nog heel wat herinneringen, zij het vanuit een ander perspectief. Ik vroeg hem die op papier te zetten. Hier volgt (in vertaling) zijn relaas.

Mijn naam is Philip Williams. Tijdens de oorlog vloog ik Lancasterbommenwerpers vanuit Engeland, over Frankrijk, België en Nederland, naar Duitsland. Ik was 22 jaar toen ik ermee begon. Misschien vraag je je af wat een bommenwerper-piloot van Hilvarenbeek weet. Ik zal het je vertellen.

Mr. Philip Williams

Laat in de avond stegen we in Engeland op en kwamen over jullie dorp. In de vroege ochtenduren keerden we terug, meestal tussen 3.00 en 4.00 uur; maar ook wel

eens later, tussen 5.00 en 6.00 uur. Heel mijn bemanning bestond uit jongemannen. De twee schutters waren nog maar 18 jaar. De radio-telegrafist was 19, de navigator en de bommenrichter waren 21 jaar oud. We drongen door tot diep in het hart van Duitsland, terwijl nachtjagers ons achtervolgden en flak-geschut van de luchtafweer voortdurend op ons vuurde. Soms waren we gewoon angstige jongens! Onze route naar huis ging ook via Nederland. Het eerste oriënteringspunt was de brug van Nijmegen; wat later zagen we Tilburg liggen. Maar het mooiste van al was de punt met de grote bol van jullie kerk. Ik weet nog dat onze bommenrichter dan steevast riep: 'Hilvarenbeek ahead!'.

Als we die bol zagen, dan wisten we dat we goed zaten op onze weg naar huis. Dat is het wat Hilvarenbeek voor mij betekende: veiligheid. Als we dan in de vroege ochtenduren vanuit de hemel omlaag keken en dat prachtige dorp, gedomineerd door die indrukwekkende kerk, zagen temidden van zo'n mooie omgeving, dan kregen we de overtuiging dat we er zouden komen. We waren er dan bijna zeker van dat we het ook deze keer zouden overleven.

We wisten dat de mensen beneden ons hun hoop in ons stelden, wanneer ze ons hoorden overkomen. Op dezelfde manier als wij vonden ze in hun kerk het geloof dat ze het zouden overleven. Ik zou willen zeggen: richt je altijd op de kerk voor hulp en leiding. Net als voor ons de kerk een baken was op weg naar huis.

Sedert die donkere dagen ben ik een trouwe bezoeker van Hilvarenbeek geworden. Ik huwde een meisje uit Tilburg, met vrienden in Hilvarenbeek en familie in Biest-Houtakker. In de loop der jaren zag ik Hilvarenbeek uitgroeien van een dorpje tot wat het nu is. Iedere keer dat ik in Hilvarenbeek kom, ga ik naar jullie kerk. Dan zeg ik weer dank dat het jullie torenspits was die ons de moed gaf om door te gaan op de weg naar de overwinning. Hoe konden we jullie in de steek laten, die hoop in ons stelden? Want veel meer was er niet totdat de overwinning was bevochten.